

ΙΑΠΟΝΙΚΑ.

—επο—

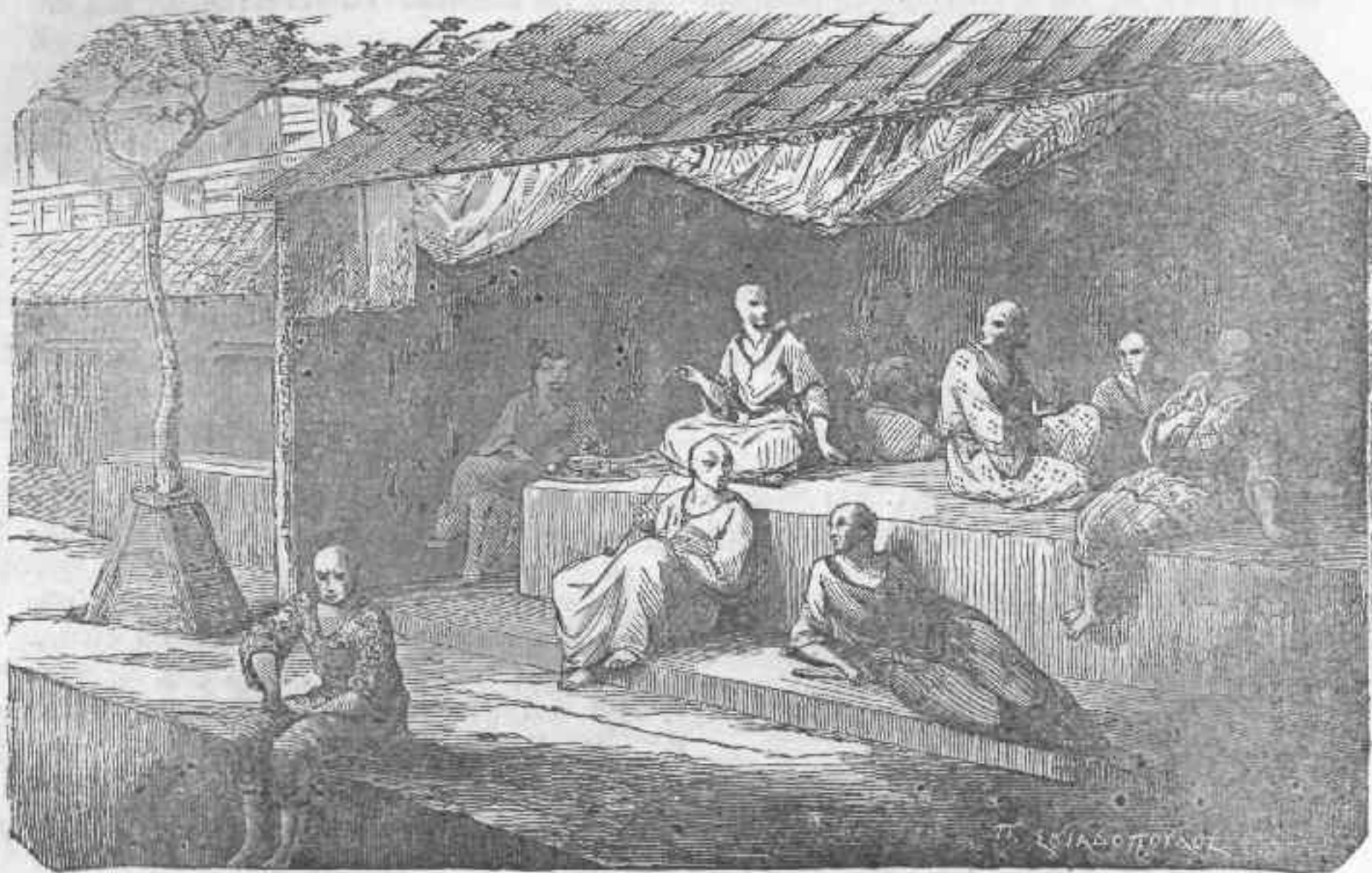
Εἰς τρία προηγούμενα φυλλάδια ἐδημοσιεύσαμεν ἀξιόλογον ἄρθρον περὶ Ἰαπωνίας, ἐν ᾧ ἐγένετο λόγος καὶ περὶ τῶν περιέργων ἠθῶν καὶ ἐθίμων τοῦ Ἰαπωνικοῦ λαοῦ.

Σήμερον δὲ δημοσιεύομεν καὶ δύο εἰκόνας παριστώσας τελετὴν γάμου καὶ καπηλεῖον τείου, περὶ ὧν διέλαβε τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον.

μικροῦ σπέρματος τῆς φιλοδοξίας ἦτις, εἰς ἅπαρ τοῦλάχιστον ἐν τῷ βίῳ εἰσέρχεται εἰς τὴν καρδίαν.

Ἡ φύσις μ' ἐστέρησε μὲν εὐφραδείας, ἀλλὰ μ' ἐπροίκισε (καὶ τοῦτο τὸ λέγω οὐχὶ καυχώμενος) μὲ γενναῖα αἰσθήματα, ὥστε ἐγνώριζον ἀρκούντως τὰ δίκαια τοῦ δυστυχοῦς, καὶ χρείας τυχοῦσης ἰδυνάμην νὰ τὸν προστατεύσω ἐπιφελῶς διὰ τοῦ λόγου.

Καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου ἐβλεπον ἐμαυτὸν ἐράμιλλον τῶν διασημοτέρων δικηγόρων, ἀποκτώντα δικαίαν φήμην κατὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν δυστυχῶν, καὶ ἀποδεικνύοντα αὐτοῖς θριαμβεύοντας διὰ τῆς πειθοῦς, τῆς κατ' ἐμὲ μεγαλητέρας τῶν εὐγλωττιῶν.

Καπηλεῖον τείου

ΤΑ ΚΑΡΤΟΦΥΛΛΑ
ΤΗΣ ΦΛΑΝΔΡΙΑΣ.

—επο—

I

Νέος ὢν τὴν ἡλικίαν καὶ σπουδάζων νομικὰ, κατήκουν τὸ τρίτον πάτωμα οἰκίας τινος κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Οὐλμης. Ζῶν ἔρτημος μετὰ τῶν βιβλίων μου, ἀνευ συγγενῶν καὶ φίλων, μακρὰν τῆς φίλης μου Γερμανίας, μόνην διασκέδασιν εἶχαν τὴν σπουδὴν· οἱ δὲ Πανδέχται, τὰ ὀγκώδη πονήματα τοῦ Ποθιέρου, τὰ σοφὰ ἀπανθίσματα καὶ τὰ θαυμαστὰ ὑπομνήματα τοῦ Ὀρτολάνου, ξηρὰ καὶ ἀηδῆ τοῖς ἄλλοις, ἐφαίνοντο εἰς ἐμὲ πλήρη θελητήρων.

Ἦτο δὲ ὁ βίος μου κοινοβιακὸς καὶ ἐργατικὸς, κατεχόμενος ὅτ' ἐμὲ ὑπὸ πόθων, ὅτ' ἐμὲ ὑπὸ τοῦ

Καὶ μονότονοι μὲν παρήρχοντο αἱ ἡμέραι, ἀλλὰ γαλήνιαι καὶ ἱλαραί.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπῆλθεν ἡ ἀνοιξίς. Ἠνέωξα τὸ παράθυρόν μου, ὅπερ ἔμενε κεκλεισμένον ἀφ' ὅτου κατώκησα τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, καὶ προκύψας εἰς τὰ ἔξω ἀνέπνεον ἐν ἀνέσει τὸν ἀέρα, τὸν ἐπιπολάζοντα ἀείποτε ἀφθάνως ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Οὐλμης.

Μετὰ ταῦτα ἀνύψωσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ παράθυρα τῶν ἀπέναντί μου οἰκιῶν, καὶ τὸ βλέμμα στραφέν εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν, προσηλώθη ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀλλὰ τίνος ἕνεκα; τοῦτο δὲν ἴα δυνήθω νὰ σοὶ τὸ εἶπω, ἀναγνώστα, διότι καὶ ἐγὼ τὸ ἀγνώω.

Ἰσως διότι ὥραϊα καὶ ποικιλόχροα καρπούφyllα τῆς Φλανδρίας ἦσαν ἐκτεθειμένα ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἐκεῖνου.

Ἦμην ἐν ἡλικίᾳ καθ' ἣν ἐν ἄνθος διεγείρει μυρίας γλυκεῖας ιδέας εἰς νεανικὴν καρδίαν, τοῦτέστιν ἀναμνήσεις οἰκογενειακῶν ἐορτῶν, παιδικῶν εὐθυ-

μιών, περιπάτων εἰς τὸ κοιμητήριον, ἔνθα ἀναπύε-
ται προσφιλές τι ὑποκείμενον, μεμαρμένον ἀνθέων,
ἅπερ ἐγκλείει ἡ μήτηρ εἰς τὰς ἐπιστολάς της, ἡ
ἀνθέων τοῦ κήπου ἐν ᾧ ἄλλοτε περιεπατούμεν, τοῦ
ῥαίου κήπου, ὅστις ἐξετείνεται ὀπίσθεν τῆς οἰκίας ἐν
ᾗ ἐγεννήθημεν. . . τί ἤξεύρω καὶ ἐγώ: Μία ἀνθοδέ-
σμη παριστᾷ ὀλόκληρον παρελθόν. Εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι
δ' οὓς εἶναι εὐώδης καὶ ἀνευ μιάσματος! Ἐμειν
λοιπὸν ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐν ἐκστάσει, καὶ τέλος, ἡ-
ναγκασμένος νὰ ὑπάγω εἰς τὴν σχολήν, ἔκλεισα τὸ
παράθυρον περίλυπος, τὸ ὁμολογῶ, καὶ ἐξῆλθον τῆς
οἰκίας διεσθηνόμενος πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ ἱανθέου.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤμην ἀλλόφρων καὶ ἀπρόσε-
κτος, ὥστε καὶ τὸ μάθημα τοῦ διδασκάλου ὀλίγον
ἤκουσα, καὶ οἱμοὶ ἐπανῆλθον μελαγχολικὸς, ἀδύμο-
ν καὶ ὅλος δόσθυμος.

Μοὶ ἐρρίνετο ὅτι ἐστερούμην τι, καὶ τοῦτο μοὶ
ἐπροξένει λύπην.

Διαλθὼν τὴν νύκτα αὖπνος, ἠγέρθη ἀνατέλλον-
τος τοῦ ἡλίου, καὶ πρώτη μου φροντίς ὑπῆρξε νὰ
τρέξω εἰς τὸ παράθυρον, νὰ τὸ ἀνοίξω καὶ νὰ ρίψω
ἀπληστων βλέμμα πρὸς τὰ ἄνθη τῆς ἀρκτου, ἅτινα
ἴσταντο ἐκεῖ μελαγχολικὰ καὶ τριπινά. Ἀλλὰ τὰν-
θη δὲν ἦσαν μόνον μεταξὺ τῶν κεχροματισμένων κο-
ρυφῶν των, διωδόν καὶ ὠχρὰν τινα κεφαλὴν νεάνι-
δος. Θεέ μου! πόσον ἦτο ὠραία καὶ φαιδρά! Ἦθε-
λεν εἶπαι τις ὅτι ἦτο ζῶσα εἰκὼν τῆς αἰωρότητος,
θελγούσης διὰ τῆς ἀπλότητός της ὡς τὸ μειδίημα
τῆς Ἀρμίδης ἐπὶ τῶν χειλέων ἀγγέλου.

Μόλις εἶδον αὐτὴν, καὶ ὅμως τοσαύτη ὑπῆρξεν ἡ
ἐντύπωσις ἥν μ' ἐπροξένησεν, ὥστε ἔμεινα ὅλως
ἐκστατικός.

— Μαργαρίτα! ἔκραξε φωνὴ τρέμουσα ἐνδοθεν
τοῦ ἀπέναντι δωματίου.

Τὴν φωνὴν ταύτην ἀκούσαν τὸ ξυθὸν καὶ ἐξαί-
σιν πλάσμα ἐγένετο ἄφαντον, ἐγὼ δ' ἔμεινα ἀκίνη-
τος κατεχόμενος ὑπὸ ἐκστάσεως.

II

Ἐπὶ ἓνα μῆνα ἐγειρόμενος καθ' ἐκάστην τὴν αὐ-
τὴν ὥραν, καὶ μόλις ἐνδύόμενος, ἔτρεχον ἵνα χαιρε-
τίσω τὰ καρυόφυλλα τῆς Φλανδρίας.

Ἄραγε χάριν τῶν καρυόφυλλων ἔτρεχον μετὰ το-
σαύτης ἀγωνίας εἰς τὸ παράθυρόν μου, ὅτε ἡ αὐγὴ
μόλις ἤρχιζε νὰ ἐπιχρυσόνη τὰς κορυφὰς τῶν στε-
γῶν; . . .

Ἄν τολμῶ νὰ τὸ βεβαιώσω. Ἡ Μαργαρίτα ἦτο
ὠραιότερα τῶν ἀνθέων, ὧν τὰ στιλπνὰ πέταλα πε-
ριστόλινζον τὸ χάριν της πρόσωπον.

Αἱ σπουδαί μου ἐν τοσούτῳ σὺνδριμν ὑπέφερον ἐ-
λάττωσιν ἐκ τῆς ταραχῆς, εἰς ἣν εὗρίσκατο τὸ πνεῦ
μά μου.

Τὸν ἱόνιον μῆνα, ὅτε τὰ γειτονικά μου καρυό-
φυλλα ἤκμαζον, ἔλαθον, χάρις εἰς ἰδιαιτέρην εὐνοίαν,
τὸ δικηγορικόν μου δίπλωμα.

Δικηγόρος τὴν ἡλικίαν εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν!

Ὅποῖος ἀχανὲς ὀρίζων ἠνοίγετο ἐνώπιον τῆς νεα-
νικῆς μου οἴσεως! Ἡμην εἰς τὸν κολοφῶνα τῶν

εὐχῶν μου, καὶ πλήρης εὐτυχίας ἀπῆλθον ν' ἀσπα-
σθῶ τὴν μητέρα μου εἰς Τοῦρρίναν.

Ἡ μήτηρ μου ἔχαιρεν ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ μου, καὶ
διὰ τῶν ἀφθόνων φιλημάτων της ἤθελε νὰ με ἀν-
ταμίψῃ, διὰ τοὺς κόπους μου. Ἀλλ' ὅμως ἔβλεπον
ἐν αὐτῇ λύπην τινα καινοφανῆ.

— Τί ἔχεις, μήτηρ; ἠρώτησα αὐτὴν ἐκθαμβος.

— Τίποτε, μοὶ ἀπεκρίθη.

— Δι' ἀγάπην Θεοῦ! ἐπανέλαθον, ἔσο εὐλακρινὴς
μήτηρ. . . Διὰ τί κρύπτεις τὴν αἰτίαν τῶν δακρύων,
ἅτινα καὶ παρὰ τὴν θέλησίν σου βλέπω ἀκτινοβο-
λοῦντα ὑπὸ τὰ βλέφαρά σου; Ἄν εἶμαι ἐγὼ ὁ υἱός
σου, ὁ καλλίτερος τῶν φίλων σου;

— Καὶ δύνασαι ν' ἀμφισβῆλῃς; Ἀλλ' ἤθελε μοὶ
εἶναι πολὺ λυπηρὸν νὰ μετριάσω τὴν χαρὰν μου διὰ
τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν ἐπιστροφήν σου. . .

— Ὅσον δι' αὐτὸ μὴν ἀνησυχεῖς, ἀλλ' ὁμιλεῖ
. . . Ἡ ἀβεβαιότης μοὶ εἶναι μᾶλλον ἀνυπόφορος ἢ
ἡ βεβαιότης, ὅσον λυπηρὰ καὶ ἂν εἶναι.

— Θέλω ὁμιλῆσαι λοιπὸν, εἶπεν ἡ μήτηρ μου.

Καὶ με ὠδήγησεν εἰς τὸ δάσος τὸ περιστοχιζόν
τὸν πύργον, ὑπὸ τὴν σκιάν λευκῆς πασχαλέας, καὶ
καθίσασά με πλησίον της εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Ἐκραγείσης τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ὁ
κόμης δὲ-Σάλβις, ὁ πάππος σου, ὅστις ἦτο λοχαγὸς
τοῦ συντάγματος τοῦ καλουμένου Βασιλεῦς τῆς
Πολωνίας, παρασυρθεὶς ὑπὸ τῆς μανίας τῆς καταλα-
βοῦσης τοὺς πλείστους τῶν εὐγενῶν τοῦ κράτους, με-
τηνάστευσεν εἰς Γερμανίαν.

Ὁ κόμης δὲ-Σάλβις χρεώσας πρὸ πολλῶν ἐτῶν,
εἶχεν υἱὸν μοναγενῆ, δεκαεξαετῆ τότε τὴν ἡλικίαν.
Ἀποκατασταθεὶς δὲ εἰς τι χωρίδιον παρὰ τὰς ὄχθας
τοῦ Ῥήνου, καὶ ἀδιαφορῶν περὶ τῆς τύχης τῆς πα-
τρίδος του, καὶ διὰ τὰς ἀπαισίας εἰδήσεις, αἵτινες
ἀεὶ-αἰῶς πῶς εἰσεχώρουν εἰς τὴν ἐρημίαν του, ἀριε-
ράθη ὅλος εἰς τὴν ἀνατροφήν τοῦ τέκνου του. Ὑπὸ
τὴν ἐπιτήρησιν δὲ τῶν πατρικῶν φροντίδων, ἀνεπτύ-
χθησεν εἰς τὸν Γεώργιον σπάνια προτερήματα.

Ὁ γεραιὸς κόμης φθᾷσας εἰς τὸ τέρας τοῦ βίου,
ἐκλείπεν εὐχαριστημένος τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς κατα-
λιπὼν κληρονόμον ἄξιον τοῦ ἀνδραγῆτός του, ὅπερ ἦτο
ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ γνωστοτάτων τῆς Γαλλίας.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του, ὁ Γεώργιος
κατῴκει διηνεκῶς εἰς τὸ χωρίδιον τοῦ Ἰδάρ' ἀλλ' ὁ
μονήρης βίος ἠλλοίωσε τὸν χαρακτῆρά του, διότι
ἐγένετο τοσαύτον σκυθρωπὸς, μελαγχολικὸς καὶ μι-
σάνθρωπος, ὅσον ἦτο ἄλλοτε παιδρὸς καὶ κοινωνικός.

Φέρων τὴν καρδίαν ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ φορῶν
δερματίνας περικημίδας καὶ πάνινον ἐνδυμα, ἔτρε-
χεν ὀλοκλήρους ἡμέρας εἰς τὰ πέριξ δάση, ἢ ἠκολού-
θει τοὺς ἀτάκτους ἐλιγμούς τοῦ Ῥήνου, ἀναπολῶν
τὴν μεμαρυσμένην πατρίδα του καὶ τὰ προσφιλῆ
ὄντα, ἅτινα εἶχεν ἀπολέσει.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὁ βαρὼνος Ὁθων Μέρ-
ριντζεν, εὐγενὴς τῆς αὐλῆς τοῦ Βερολίνου, ἦλθεν ἵνα
διέλθῃ τὸ θέρος εἰς τὸν πύργον τοῦ Βουριγθάλ, μι-
κρὸν ἀπέχοντα τοῦ Ἰδάρ. Συνωδεύετο δὲ ὑπὸ τῆς
γυναικὸς, τῶν υἱῶν, καὶ τῆς θυγατρὸς του Ἐλένης.

Μία τῶν ἡμερῶν ἡ Ἑλένη διενεμήθη νὰ παραδιαβάσῃ ἐν λέμβῳ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ βρέχοντος τὰ τείχη Βρουγιάλ. Ὁ ἱππότης Ἰωάννης, ὁ πρεσβύτερος ἀδελφός της, τὴν συνώδευσεν.

Ὅποιαν ποίησιν γενῶσιν εἰς τὴν καρδίαν τὰ κύματα, ἀπερ' ῥέουσι παφλάζοντα μεταξὺ θασσῶν καὶ ἐρεσιλίων!

Ὁ ἱππότης Ἰωάννης, φύσει εὐαίσθητος, ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἀπέσυρε τὰς χεῖρας ἀπὸ τὰς κώπας, καὶ ἀπληστος ἀνέπνεε τὴν αὔραν τῆς ἐσπέρας ἀναπολῶν ἀρχαῖα ποιήματα καὶ γοethικά ἀνέκδοτα.

Ἡ δὲ λέμβος, ἐγκαταλειφθεῖσα εἰς μόνην τὴν διάκρισιν τῶν κυμάτων, ἐπλανᾶτο τῇ δε κακείσῃ, εἰς μέρος μέλιστα ὅπου τὰ ρεύματα εἶναι σφοδρά.

Ἄλλ' ἡ Ἑλένη ἐνόησε τὸν κίνδυνον.

— Ἀδελφέ μου, ἀνεβόησεν ἐντρομος, ἡ λέμβος μας κατοποντίζεται! . .

Ὁ ἱππότης ἀνάνηψας ὡς ἐκ ληθάργου, ἐδραξε τὰς κώπας, καὶ τὰς ἐκίνησε μὲ τοὺς μυῶδεις βραχίονάς του· ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀργά· τὸ ρεῦμα ἐντρέφετο ἀκάθεκτον περὶ τοὺς δύο νέους, καὶ ἡ λέμβος περιδινουμένη ὑπὸ τρομερᾶς δυνάμεως, ἐφαίνετο σκάπτουσα ὑγρὸν τάρον διὰ τε τὸν υἱὸν καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ βαρῶνος Μέρριντζεν.

Ποῖα λοιπὸν ἀνθρωπίνη δύναμις ἐδύνατο νὰ παλαίσῃ πρὸς τὴν ἀδιάκαπον καὶ ἀνηλεὲς κίνησιν τοῦ ρεύματος!

Μόνη ἄρα ἡ ἐπέμβασις τῆς θείας προνοίας ἐδύνατο νὰ σώσῃ τὸν Ἰωάννην καὶ τὴν Ἑλένην. Ἀνθρωπὸς τις ἰστάμενος ὀρθῶς ἐπὶ τῆς ὀχθῆς παρετήρει ἀγωνιῶν τὴν σκηνὴν τὴν ὁποίαν περιεγράφαμεν.

Ἐφαίνετο δὲ ταλαντευόμενος μεταξὺ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ σώσῃ τοὺς δυστυχεῖς, οὓς εἶδεπε τρέχοντας τὸν ἔσχατον κίνδυνον, καὶ τῶν κινδύνων εἰς οὓς ἐμελλε νὰ ἐκτεθῇ ἐὰν ἐπεχειρεῖ νὰ τοὺς σώσῃ.

Ἀλλ' ἡ φιλάνθρωπίᾳ ὑπερίσχυσε· διότι ἀπεκδυθεὶς μετὰ σπουδῆς, ἐβρίθθη εἰς τὸ ὕδωρ καὶ διευθύνθη ῥωμυλέως πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς λέμβου.

— Θαρρεῖτε, ἐκραύγασεν ἐντόνως καὶ ἀταράχως, ὥσπερ μὴ προῦκειτο περὶ ζωῆς ἢ θανάτου.

Καὶ κατορθώσας νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν λέμβον ὤθησεν αὐτὴν ἰσχυρῶς ἐνώπιόν του. Μάτην τὸ ρεῦμα περιδινούμενον μετὰ πλείονος μανίας, ἤνοιγε τρομερὸν στόμα· ἵνα καταπίῃ τὴν λέμβον· ὁ ξένος ἔμενε σταθερὸς καὶ ἀκίνητος ὡς βράχος ἀπ' αἰώνων στερεωθεὶς ἐν τοῖς ὕδατιν.

Ἡ λέμβος ὠθουμένη ὑπ' αὐτοῦ, ἐπλησίαζε βαθμὴδὸν πρὸς τὴν ὀχθὴν, βραδέως μὲν προχωροῦσα ἀλλ' ἀνευ τῆς ἐλαχίστης συγκρούσεως, καὶ μὴ στρεφόμενη περὶ ἐαυτήν. Ὁ ἀγνωστος ἐπεχείρησε τελευταίαν καὶ μεγίστην ἀπόπειραν. Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἑλένη ἐσώθησαν.

Ἐκεῖνος δὲ πρὸς ὃν ὤφειλον τὴν ζωὴν ἦτο ὠραῖος εἰκοσαετής νεανίας, ὅστις ἐμειδίασε πρὸς τοὺς σωθέντας, καὶ ἔστη ὀρθῶς ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἵνα χαριέντως προσαγορεύῃ αὐτούς· ἠθέλησε δὲ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ὀχθὴν ἀλλ' ἐξαντληθεῖσων τῶν δυνάμεων αὐ-

τοῦ, ἤδυνήθη μόνον νὰ εἰσπυθῇ εἰς τὴν λέμβον· εἰς τῆς τὸ βάθος ἔπεσε λειποθύμων. Μετακομίσαντες δὲ αὐτὸν εἰς τὸν πύργον τοῦ βαρῶνος Μέρριντζεν, περιποιήθησαν μετὰ πολλῆς προθυμίας· ἀνεχώρησε δὲ ἐκείθεν τὴν ἐπαύριον.

Ἐκτοτε ἐπανήρχετο συχνάκις εἰς ἐπίσκεψιν τῆς κατοικίας, ἣν εἶχεν ἀπαλλάξει τοιοῦτου πένθους. Ἡμέραν δὲ τινα ἐνεκατεστάθη ἐν αὐτῇ σχεδὸν ὡς κύριος, καὶ τοῦτο συνέβη ὅτε ὁ οἰκοδεσπότης τὴν ἤνωσεν ἐπισήμως μετὰ τῆς Ἑλένης· δὲ-Μέρριντζεν.

— Δὲν ἦτο σὺ, μήτερ, ἡ Ἑλένη δὲ-Μέρριντζεν, ἡρώτησα;

— Καὶ μὲ ἀπεκρίθη· καὶ ὁ ξένος ὁ σώσας με ἦτο ὁ Γεώργιος δὲ-Γάλδι. Διετίψαμεν δὲ ὀλίγον εἰς Γερμανίαν, διότι ἀναγκασθέντος τοῦ πρώτου Ἰππότη καὶ τροποποιηθείσης ἐντελῶς τῆς γαλλικῆς πολιτικῆς, ὁ Γεώργιος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του.

Τὸν ἐκπολύθητα δὲ καὶ ἐγὼ, καὶ ὅτε ἡ κυβερνήσις ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν τὸν πύργον τοῦ Βρούκ, ἐλθόντες κατωκήσαμεν ἐν αὐτῷ.

Πολλὰ ἔτη εὐτυχῇ καὶ εἰρηνικῇ παρῆλθον αὐτοί· καὶ ὅτε ὁ πατὴρ σου παρέδωκε τῷ θεῷ τὴν ἀγαθὴν του ψυχὴν, κατόικουν εἰς Βρούκ, ὅπου ἔρχεσαι ἐνίοτε, τέκνον μου, κατὰ τὰς ὥρας καθ' ἃς σχολάζεις καὶ μὲ παρηγορεῖς.

Ἡλπίζον, τέκνον μου, ὅτι τὸ γῆρας μου ἤθελε τελειώσει ἐνταῦθα, καὶ ὅτι ἀποθνήσκουσα θὰ παρέδιδά τὴν τελευταίαν πνοὴν εἰς τὰς ἀγκάλας σου καὶ ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ, ἐνῷ ἀπεβίωσεν ὁ Γεώργιος. . . Ἀλλ' οἶμαι! φοβοῦμαι μήπως συμβῇ τούναντίον.

— Διατί τοῦτο, μήτερ;

— Ἐπιστολὴ τις ἐκ Παρισίων, ἐπιδοθεῖσά μοι τὴν πρώταν ταύτην, μοὶ ἀναγγέλλει ὅτι ὁ πύργος τοῦ Βρούκ εἶχε πωληθῇ, καὶ ὅτι ἐπῆλθεν ὁ καιρὸς καθ' ὃν πρέπει νὰ τὸν ἐξαγοράσωμεν ἢ νὰ τὸν ἐγκαταλείψωμεν εἰς ἀτπλαγχνὸν τινα δανειστήν.

Ἡ εἰδήσις αὕτη μὲ κατεκραυνοδόλησεν, ὅχι διότι ἡ ἀπώλεια τῆς μόνης πατριῆς κληρονομίας μὲ ἐθλίβε· δὲν ἤμην ἀρκούντως πλούσιος ἔχων δικηγورικὸν τίτλον; ἀλλὰ διότι εἶδον τὴν μητέρα μου διωκωμένην ἀπὸ τὸ τελευταῖόν της καταφύγιον, καὶ ἠναγκασμένην νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὸ, ἐνῷ ἐκ τῆς συνθηδίας καὶ τῶν ἀναμνήσεων κατέστη αὐτῇ τόσον προσφιλές.

III.

Τεθλιμμένος λοιπὸν τὴν ψυχὴν ἀπεδήμησα εἰς Παρισίους, ἔχων τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐνεργήσω ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, ἵνα διατηρήσῃ ἡ μήτηρ μου τὴν ἰδιοκτησίαν της. Τοῦτο ἐγένετο αἰτία νὰ ἀρχίσω μετεργόμενος τὸ ἐπάγγελμά μου, χωρὶς ὁμῶς νὰ λησμονήσω τὰ ἀγαπητὰ τῆς Φλανδρίας καρφύλλα.

Κύρον δὲ αὐτὰ πάλιν ἀπέναντί μου κοσμοῦντα τὸ αὐτὸ παράθυρον καὶ χαιρετίζον αὐτὰ ὡς ἀρχαίους γνωρίμους, τὰ ἐθαύμασα χαίρων ὅτι τὰ ἀνεύρισκον θελκτικὰ καὶ χαριέντα ὡς ἄλλοτε.

— Ἀρά γε διέμεινε καὶ ἡ Μαργαρίττα πάντοτε

ἡ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην τὴν ἀπουσίαν μου ; ἔλεγον καθ' ἑμαυτόν.

Ἡ τύχη μοι ἀπεκρίθη.

Ἡ Μαργαρίτα ἐπερνήθη εἰς τὸ παράθυρον· ἡ ξανθὴ τῆς κόμη ἐκυνάτιζε περίξ τῆς ἀγγελικῆς καταλήτης, καὶ μειδίαια τερπνὸν διέστειλε τὰ βασιλικὰ χεῖλη τῆς· ἔλθοῦσα δὲ πρὸς τὰ καρυόφυλλα, ἐκυψε τὴν μεγαλοπρεπῆ προτομήν της, καὶ κατέθετο μύρια φιλήματα ἐπὶ τῶν γλοερῶν ἀνθέων.

— Διατί νὰ μὴ εἶμαι καρυόφυλλον ; εἶπον κατ' ἑμαυτόν.

Μετά τὰ φιλήματα, ἀνασηκώσασα τὸ κομψὸν ἐκ μελαίνης δρυὸς κιβώτιον, ὅπερ περιεῖχε τοὺς ὀραίους συντρόφους τῆς, τοὺς παρετήρησεν ἐκ τοῦ πλησίον, μετὰ τῆς αὐτῆς σπουδῆς ἣν δεικνύει μή-τηρ πρὸς τὰ τέκνα τῆς.

Λέγων ἡ λεπτὴ καὶ τρέμουσα φωνὴ ἦν εἶχον ἀ-κούσει ἄλλοτε, ἀντήχησεν ἐκ νέου εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς οἰκίας.

Ἡ φωνὴ αὕτη ἐκάλεε τὴν Μαργαρίταν.

Ἡ νεῖνις ἐκίρτησε, καὶ σπεύδουσα νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν ἔρῃκε τὸν θησαυρὸν τῆς.

Τὸ κιβώτιον ἔπαυε βαρέως εἰς τὴν ὁδὸν καὶ συνεστρίφη, τὰ δὲ καρυόφυλλα διασκορπισθέντα τῆδε κακέσσε, ἐστίλισαν τὸ ἔδαφος.

Ταλαίπωρος Μαργαρίτα ! ἄθλια ἄνθη !

Δύο βαρεὰ καὶ θερμὰ δάκρυα ἐκύλισαν ἐπὶ τῶν παρειῶν μου. Ἡ γείτων μου, μέινουσα ὡς ἀπολελι-θωμένη καὶ βεδυθισμένη εἰς τὴν θλίβαν, ἀνήγειρε μετὰ μικρὸν τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὰ δύο συμπαθητικὰ δάκρυά μου.

Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαβον ἄρρητον ἔκφρα-σιν ἀγχιότητος καὶ εὐγνωμοσύνης· μετὰ δὲ ταῦτα, ἐρυθρὰ καὶ τετραγμένη, κλείεσσα τὸ παράθυρον ἀ-νεχώρησε.

Μόλις δὲ ἐκλείεσα τὸ παράθυρον καὶ κατέβην δρο-μαίως εἰς τὴν ὁδὸν· παρετήρησα περίξ ὡς ἂν διε-ναούμην νὰ πράξω τι κακόν, καὶ ἰδὼν τὰ πάντα ἔρημα, ἐκυψά καὶ συνέλεξα εὐλαβῶς ὅλα τὰ λεί-ψαντα τῶν ἀτυχῶν τῆς Φλανδρίας καρυόφυλλων.

Πολλὰ ἔτη περῆλθον ἀπὸ τῆς παιδαριώδους καὶ ποιητικῆς ταύτης πράξεως· ἀλλ' ὅμως, ἀνεγνώστα, εἶποτε ἔλθης εἰς ἐπίσκεψιν τῆς κατοικίας μου ἔνθα ἐγκάρδιος φιλοξενία σε περιμένει, θέλεις ἰδεῖ ἀπο-τεθειμένους εἰς θάλαν ἐβενίνην ξηρὴν καὶ ὅμως ζῶν-τας δι' ἐμὲ τοὺς κλώνας, οὓς συνέλεξα ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς Οὐλμης.

Ἀπ' οὗ συνέλεξα ἀκριβῶς τὰ ἄνθη, ἤρχισα ν' ἀνα-λύω τὰ αἰσθητικὰ τὰ περιλαμβανόμενα εἰς τὸ βλέμ-μα τῆς Μαργαρίτας, ὅτε προσηλώθη ἐπ' ἐμοῦ. Καὶ εὗρον ὅτι ἡρμάνευε σεμνὴν εὐγνωμοσύνην, ἀπλό-τητα παρθενικὴν . . . καὶ τίποτε περιπλέον. Εἰς ἐμὲ δὲ ἐπῆλθεν εἰς μόνος λογισμὸς. Νὰ ἰδυνάμην ν' ἀν-τικαταστήσω τὸ δρῦνον κιβώτιον, τὸ πρὸ μιᾶς ὥ-ρας περιέχον τὰ κειμήλια τῆς χαριστάτης μου γείτονος !

Ὁ λογισμὸς οὗτος ὅστις ἐπῆλθε κατ' ἀρχὰς ὡς ἄστροπὴ, ἔλαβε μονιμότητα, κατέστη ἰδέχ σταθερὰ

καὶ μοι ἐφαίνετο ὅτι ἐν ἔμηνον κωφὸς εἰς ὅ,τι μοι ἔ-λεγε ὅλ' ἐγινόμην σκληρὸς, ἀχαριστος καὶ ἐνοχος.

Ἐγὼ, ἐνοχος πρὸς τὴν Μαργαρίταν ! . . . ἀδύ-νατον !

Ἐνδυσθεὶς λοιπὸν μετὰ σπουδῆς ἔδραμον ὡς πα-ράφρων πρὸς τὴν ἀγορὰν τῶν Ἀνθέων, καὶ μεταβαί-νων ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἀνθοπωλείαν πα-ρετήρουν τοὺς καλὰθους τῶν. Οὐδέν ! ἀδύνατον νὰ εὗρω καρυόφυλλα τῆς Φλανδρίας τόσον μεγαλοπρεπῆ, ὡς ἐκεῖνα ὧν διετήρουν τὰ λείψανα.

Ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀνθέων, ἦλθον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀΐου-Σουλπικίου, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ τίποτε. Μετέβην εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ναοῦ, πλη-σίον τῆς Μεγάλης Βρύστως (Château d'Eau), ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ οὐδὲν εὗρον.

Οὐδέποτε μαθηματικὸς καταγινόμενος εἰς τὴν λύ-σιν δυσκόλων προβλημάτων, συνεσθάνθη ἀγωνίαν ὁμοίαν τῇ ἰδικῇ μου. Ἐπεσκεπτόμην ὅλα τὰ ἐργα-στῆρια, ὅπου καὶ γαλλικὰ καὶ ἐξωτικὰ ἄνθη ἐπιδει-κνύονται μεγαλοπρεπῆ, καὶ πανταχοῦ ἐζήτουν τῆς Φλανδρίας καρυόφυλλα, διπλᾶ, τριπλᾶ, τετραπλᾶ καὶ κ-θεζῆς.

Ἄλλα πανταχοῦ μὲ ὑπελάμβανον ὡς μαγικόν.

Κεκμηκὼς καὶ ἀπηλπισμένος ἐπένη-χόμην εἰς τὴν συνοικίαν μου.

Διερχόμενος δὲ τὴν ὁδὸν Δελφίνος, εἰσῆλθον, ὡς εἰς τελευταῖον καταρύγιον, εἰς εὐτελὲς ἀνθοπωλεῖον.

— Καρυόφυλλα τῆς Φλανδρίας; ἠρώτησα, ἔχετε τῆς Φλανδρίας καρυόφυλλα ;

— Ἰδοὺ, κύριε, μοι ἀπεκρίθη πόλυσαρκὸς τις καὶ εὐρωστος γραῖα, κοκκινωτέραν τὴν ῥίνα ἔχουσα ἢ τὸ χεῶμα τῶν λειρίων. Καὶ διὰ τοῦ λιγανοῦ μοι ἔδειξε σκοτεινὴν τινὰ γωνίαν ἐν ἣ διωδεκάς ἀνθο-φόρων ἀγγείων παρίστανον θέαν λυπροτάτην.

Ἐπεθώρησα ταῦτα ἀλληλοδιαδόχως καὶ ὡς ἀλ-χημιστὴς ἀνακαλύψας τὸν φιλοσοφικὸν λίθον, ἀνε-κράυγασα·

— Εὗρεκα ! εὗρεκα !

Καὶ ἐπέθηκα τὴν χεῖρα ἐπὶ ἀνθέων ἀπαρραλλά-κτων ὡς τὰ τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ ἔμπορος, ὡς προεῖπον, δὲν ἦτο οὔτε ἀξίερα-στος οὔτε γοητευτικὴ· ἀλλ' ἐν τῇ παραφροῇ τῆς χαρᾶς μου, εὗρον αὐτὴν θαυμασίως ὀραίαν, ὥστε τὴν ἐφίλισα ἀποτόμως ἐπὶ τῶν ἐρυθρωτῶν πα-ρειῶν τῆς.

— Τί κάμνεις, ἀγχαῖς ; εἶπεν ἡ καλὴ γυνὴ ἐκ-πλαγεῖσα ἀπὸ ἐν' ἐμοῖς εἰς ἣν οὐδόλως ἦτο εἰθισμένη.

— Πόσου τιμῶ-ται τὰ ἄνθη ταῦτα, κυρία ;

— Παρατηρήσατε πρῶτον πόσον εἶναι δροσερά· ἡ δρόσος λάμπει ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν.

— Ἀδιάφορον . . . Ἡ τιμὴ ;

— Εἰς τὸν καλὸν καιρὸν, δέκα φράγκα.

— Εἰς τὸν κακὸν λοιπὸν διπλάσια. Λάβετε εἴ-κοσι, ἀπεκρίθην, καὶ ἀφῆσάτε με ν' ἀπέλθω.

— Ὑπάρχει διαφορὰ μεταξύ κακῆς καὶ κακῆς ἐποχῆς . . . ἡ σημερινὴ δὲ εἶναι ἀθλιεστάτη.

Λοιπὸν . . .

Ἀλλὰ πρὶν τελειώσῃ τὸν λόγον τῆς, ῥίψας καὶ ἔ-

τερον εικοσάχρονον τὴν ἀπώθησα ἀποτόμως· καὶ ἔσπευσα πρὸς τὰ ἔξω.

Ἡ διαγωγή μου αὐτὴ βεβαίως θὰ τὴν ἐξέπληξε, καὶ πρὸ πάντων τὸ φίλημά μου.

Ἐξενουργός τις τῆς συνοικίας μοὶ κατεσκεύασε ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ μέλαν δρύϊνον κιβώτιον ἀπαραλλάκτον ἐκείνου, ὑπερσυνεχῶς εἶχον ἰδεῖ ἐπὶ τοῦ παραθύρου τῆς Μαργαρίτας· ἀπέθεσα ἐν αὐτῷ μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰ καρυόφυλλα, καὶ χαίρων ἐπανήλθον εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Οὐίμης. Ἦτο μεσοῦνκτιον, πάντα ἡσύχαζον εἰς τὴν φιλήσυχον συνοικίαν μου.

Ἡ Μαργαρίτα τὴν ὥραν ἐκείνην θὰ ἔβλεπε κατ' ὄναρ τὰ φίλτατα ἄνθη της.

Πόσον ὁμως θὰ ἐκπληγῇ ὅταν τὸ πρῶτ', ἐρχομένη εἰς τὸ παράθυρον, κατὰ τὴν συνήθειάν της, θὰ ἴδῃ ὡς ἐκ θαύματος ἀναστίντα τὰ ἄνθη της... θὰ τὰ λάβῃ ἐντὸς τῶν λευκῶν καὶ λεπτῶν της χειρῶν... θὰ τὰ παρατηρήσῃ ὡς ἄγνωστα... θὰ τὰ ὁρσίσῃ μὲ σταλαγμοὺς δακρύων... καὶ ἐνθυμουμένη ἐμὲ ἴσως θὰ καταδεχθῇ νὰ μὲ παρατηρήσῃ ὡς χθές!

Ἡ ἰδέα αὕτη μὲ ἐνετάρρυνεν· ἐπύκνωσα εἰς τὰς κιγκλίδας τοῦ ἀρτοποιοῦ, ὅστις ἐκάθητο εἰς τὸ ἰσόγειον, ἐστηρίχθην καλῶς εἰς αὐτάς, καὶ ἀναθὰς κατώρθωσα νὰ θέσω τὸ κιβώτιον εἰς τὸ παράθυρον τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ δὲ κατάβασίς μου ἐγένετο ταχύτερα τῆς ἀναβάσεως καὶ αὐτίκ' ἔδραμον εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Εἴτε διότι ἡ πράξις μου ἦτο ἐπιτήψιμος, εἴτε διότι ἡ λύπη μὲ εἶχε ταραξεί, μολὶς περὶ τὸ πρῶτ' ἠδυνήθην νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς.

IV.

Ἡ θυρωρός μου, ἐπισημοτέρα τῶν συναδέλφων της, αἰτίνες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρέφουσι ψιττακὸν ἢ γαλῆν, ἀνέτρεφε μεγαλοπρεπῆ ἀλεκτορα, οὗτινος ἡ πρωινή καὶ ἐναρμόνιος ᾠδὴ ἀπήλπιζε τοὺς γείτονας.

Αὕτη ἐξύπνισε καὶ ἐμέ.

Ὡς τρέλως ἦλθον εἰς τὸ παράθυρον, καὶ κρυβεῖς ὀπισθεν τοῦ περπατήσματος, ἀνέμενον νὰ ἴδω τὴν σκηνὴν ἣν εἶχον πλάσει εἰς τὴν φαντασίαν μου.

Ἄλλ' ἐπὶ πολὺ ἐπερίμενον.

Τέλος ἐφάνη ἡ Μαργαρίτα σοβαρὰ καὶ ἔμφροντις· ὅ,τι εἶχαν προῖδαί συνέβη· τὴν λύπην της ὁ ἐδάχθη ἐκπληξίς, μετὰ ταῦτα, χαρὰ ἀκτινοβολοῦς ἔλαμψε ἐπὶ τοῦ προσώπου της, εἴτα αἱ κυαναὶ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν της· ἐστράφησαν βραδέως πρὸς τὸ παράθυρόν μου, ὡς θὰ ἐστρέφοντο πρὸς τὸ ἅγιον βῆμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς θεῖγμα εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχαριστήσεως, καὶ λεπτὸν ἐρύθημα ἐφάνη ἐπὶ τοῦ μετώπου της.

Ἦτο ὥραία ὡς ἡ Θεοτόκος ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἐγονυπέτουν ἡμέραν τινα εἰς ναὸν τινα τῆς Ῥώμης, ὅν ὁ Καρδάρχιος εἶχε κοσμήσει διὰ τῶν ἀριστουργημάτων του.

Τὴν ὥραν ἐκείνην ἔχαιρον χαρὰν ἀνεκλάλητον. Ἡ εὐχαρίστησις, ἣν ἐπροξένησα εἰς τὴν ἀθίαν παρθένον ἔμελλε νὰ λογισθῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὡς ἀγαθὴ

πράξις. Δὲν ὑπάρχει παντοίων εἰδῶν ἀγάπη, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δίδουσα ἐλεημοσύνην θὲν εἶναι εὐσεβεστέρα, θεοσεβοτέρα τῆς περιγορεύουσης χειρός.

Ἄλλ' ἡ χαρὰ μου ὑπῆρξε βραχεῖα· διότι δευτέρον τι ὑποκείμενον ἦλθε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν σκηνήν, ἥς ἦλθον ὁ μόνος θεατής.

Οὗτος ἦτο νέος τις ὀλίγον πρεσβύτερός μου. Οἱ κανονικοὶ καὶ εὐγενεῖς χαρακτήρες τοῦ προσώπου του, ἦσαν μὲν παραπλήσιοι τῶν χαρακτήρων τῆς Μαργαρίτας, ἐνέφαινον ὁμως εὐστάθειαν, ὑπερηφάνειαν καὶ θράσος, αἵτινα ἀφῆρουν ἀπ' αὐτοῦ τὸ νεανικὸν θέλημα, ὅπερ ἐπέλαμπεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς νεαλίδος.

Οὗτος, ὡς ἐφάνετο, ἦτο ἀδελφός της.

Τὸ πρῶτον κίνημά του ὑπῆρξε νὰ λάβῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν της τὸ τῶν καρυόφυλλων κιβώτιον, ὃ κατέθεσεν ἐπὶ τραπέζης. Ἐπανελθὼν δὲ μετὰ ταῦτα, σοβαρὸς καὶ ἀγέρωχος τὸ ἦθος, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Μαργαρίτας, καὶ τὴν παρετήρησε σιωπῶν ἐπὶ τινος στιγμῆς.

Τὴν σιωπὴν αὐτὴν ἐρώτησιν, ἥτις τὴν ἔκαμε νὰ ἐρυθριάσῃ ἀπὸ στενοχωρίαν, διεδέχθη ζωηρὸς διάλογος. Ὁ ἀδελφός ὠμίλει σφοδρῶς, αἱ δὲ χειρονομίαι του ἐδείκνυσαν τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν κριτοῦ.

Ταῦτο διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ, ἐγὼ δ' ἐν τοσούτῳ ὑπέφερον μεγάλην βάσανον. Τέλος ἡ γείτων μου ἐξέτεινε τὸν δάκτυλον πρὸς τὸ παράθυρόν μου, καὶ τὸ ἰδικόν της ἐκλείσθη ἀμέσως· δὲν εἶδον πλέον οὐδέν.

Ἐν ᾧ ἐζήτουν τὴν λύσιν τούτου τοῦ ἀνεξηγήτου αἰνίγματος, ἐκρουσέ τις τὴν θύραν μου σφοδρῶς.

Ἐγὼ δὲ σπεύσας ἤνοιξα αὐτήν· ἀλλὰ κατάπληκτος ὠπισθοδρόμησα.

Ἦτο ὁ ἀδελφός τῆς Μαργαρίτας!... φέρων τὰ καρυόφυλλα τῆς Φλανδρίας.

V.

— Κύριε, μοὶ εἶπεν ὁ Γεράρδος οὗ τὸ ὄνομα ἔμαθον μετὰ ταῦτα, μὲ παρεκάλεσεν ἡ ἀδελφὴ μου νὰ σᾶς ἐγγχειρίσω ταῦτα.

— Ἡ ἀδελφὴ σας!... δὲν ἔλαβον τὴν τιμὴν, κύριε, νὰ τὴν γνωρίσω.

— Τόσω καλλιτέρα, διότι εἰς τὸ ἐξῆς θ' ἀπέχετε ἀπὸ τὸ νὰ προσφέρετε αὐτῇ τοιαῦτα δῶρα, τὰ ὁποῖα δὲν μ' εὐχαριστοῦσιν.

— Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται!...

— Καὶ εἰς ἐμέ φαίνεται ὅτι μεταξὺ γειτόνων ὑπάρχουσι τρόποι γνωριμίας, οὐχὶ ὅμως διὰ τῆς ἀναβάσεως τῶν κλιμάκων καὶ τῆς ἀδιακρισίας... Μὴ δοκιμάζετε ν' ἀρνηθῆτε τοῦτο, κύριε, ἡ αὐτὰδέλφη μου μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι τὰ ἄνθη ταῦτα ὑμεῖς τὰ προσφέρετε· δὲν συνειθίζει νὰ ψεύδεται.

— Ἔστω, ὁμολογῶ τοῦτο· ἀλλὰ ἐπράξα ἄρά γε ἐγκλημα ἐναποθέτων τὸ κιβώτιον ἐπὶ τοῦ παραθύρου τῆς ἀδελφῆς σας;

— Ἐπράξατε ἐγκλημα, ὑπερπράττει ὅστις ἐκὼν ἢ ἄκων ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ διακινδυνεύει τὴν ὑπόληψιν ἐντίμου γυναικός.

— Τοῦτο ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον, ἀνεφώνησα παρωργισμένος.

— Τῶνόντι ὑπέλαβεν ἀταράχως καὶ μηδὲν

μεταβαλὼν τὸν βραδὺν καὶ ὄξυν τόνον τῆς φωνῆς του, — ὅσον ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον, κύριε, ὥστε ἀναγκάζονται κατὰ χρέος νὰ σὰς ζητήσω ἱκανοποίησιν. Ἐλπίζω ὅτι εἰσθε ἀρκούντως γενναῖος ὅπως μὲ ἐννοήσατε καὶ μοὶ ἀποκριθῆτε.

— Καὶ τί ἄλλο δύναμαι νὰ σὰς εἶπω, κύριε, εἰμὶ ὅτι ὁ σκοπὸς μου ἦτο ἀγνῶς, καὶ ἡ πράξις μου εὐλκρινής. . . Πρὸς Θεοῦ! ὁποῖα εἶναι αἱ ἀποιτήσεις τοῦ κόσμου, ὅποταν ἡ ἐκδούλευσις νομίζεται ὕβρις!

— Δὲν γνωρίζω τί φρονεῖτε περὶ τοῦ κόσμου, οὔτε ἐάν ἡ ἀγνοία ὑμῶν εἴναι ἀληθής ἢ ἐπίπλαστος. Ἐλάχιστα θεωρῶ ταῦτα· κυρίως ὁμῶς πρέπει διὰ τοῦ ξίφους νὰ ἱκανοποιηθῆτε τὴν ὕβριν, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θέλετε τὸ ἀποποιηθῆ.

Ἦμην τεταραγμένος ἡ λύσις ἦν ἐλάβανεν αὕτη ἡ περιπέτεια τοῦ ἀπροσδόκητος. Ἀνέστην ἐνταῦτος γενναίως, καὶ ἡ πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἐθιμοταξίαν ἀπειρία μου δὲν ἦτο τοιαύτη, ὥστε ν' ἀποποιηθῶ πρόβλητον τόσοῦν ῥητὴν καὶ ἀπότομον.

Καθὼς πᾶς φρόνιμος ἄνθρωπος, ἐθεώρουν τὴν μονομαχίαν, ὡς πῶλεμον ἡ μονομαχία θεωρουμένη ὑπὸ γενικωτέρων ἐποφῶν κατέστη ἀνωμαλία, ἀναχρονισμὸς οἰκτρὸς μᾶλλον ἢ ἀναγκαῖος, ὡς πρὸς τὴν τιμὴν.

Ἀλλὰ πῶς ἠδυνάμην ν' ἀρνηθῶ τοῦτο εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς Μαργαρίτας, ἥτις ἔτις ἤθελε μὲ καταφρονεῖν ἀφ' οὗ μ' ἐνόμισε τίμιον;

— Κύριε, ἀπεκρίθην μετὰ μικρὸν δισταγμὸν, σὰς ὁμνῶ ὅτι οὐδέποτε λογισμὸς ἐπιλήψιμος ὡς πρὸς τὴν Κ. Μαργαρίταν κατέβη εἰς τὴν κεφαλὴν μου. Ἡ τιμιότης μὲ ὑπαγορεύει ταύτην τὴν διακοίνωσιν· ἐάν δὲ σὰς φαίνεται ἀνεπαρκής, ἑτοιμὸς εἶμαι εἰς ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε.

Φαίνεται ὅτι ὁ ξένος συνεκινήθη ἐκ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων καὶ τῆς ἀπλότητος τῆς ὑπερασπίσεώς μου. Ὅπωςδὴποτε ἡ ἀγγελικὴ ἀγαθότης τῆς Μαργαρίτας, ἐφάνη ἐπὶ τοῦ προσώπου του· καὶ μετὰ δυσκολίας ἐκράτησε τὴν χειρὰ του ἐτοιμὴν νὰ θλίψῃ τὴν ἐμὴν. Ἡ ἀνατροπὴ ὁμῶς, καὶ αἱ προλήψεις τῆς κοινωνίας, ὡς φαίνεται, τὸν παρέσυρον.

— Λύριον, μοὶ εἶπε, θέλω λάβει τὴν τιμὴν νὰ πέμψω τοὺς μάρτυράς μου· λάβετε τὴν καλασύνην νὰ εἰδοποιήσητε καὶ ὑμεῖς τοὺς ἐδικούς σας.

Μετὰ ταῦτα χαιρετίσας με πᾶν εὐγενῶς, ἐξῆλθεν ἐγκαταλιπὼν τὰ καρυόφυλλα τῆς Φλανδρίας ἐπὶ τοῦ σκεύους, ἐφ' οὗ εἰσερχόμενος τὰ εἶχεν ἐναποθέσει.

Ἄ! ὅπετονθόρυστα ἀγωνιῶν, ἡ εὐτυχία μου, ὑπερβολικὴ οὖσα, δὲν ἔδυνατο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ. . . Ἡ θύελλα ἐκρήγνυται πολλάκις ὅταν ὁ οὐρανὸς ᾔναι κυανοῦς! . .

Διῆλθον τὴν ἡμέραν γράφων πρὸς τὴν μητέρα μου καὶ πρὸς τινὰ δικηγόρον, εἰς ὃν ἀνέθηκα τὴν περὶ τοῦ πύργου τοῦ Βρούκ ὑπόθεσιν· ἐνθ' δὲ ἐλάβανον τὰς ἐπιστολάς ἵνα τὰς φέρω εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, οἱ ὀφθαλμοί μου ἀπῆντησαν, κατὰ τύχην, τὴν ση-

μαίωσιν τοῦ ὀνόματός του τὸ ὄπαιον ὁ ἀντίπαλός μου μοὶ εἶχεν ἀρῆσει εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ ἐμοῦ.

Ἐπισθοδρομήσα βήματά τινα, καταπλαγεῖς καὶ τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀπροσδόκητου ὀνόματος ὃ ἀνέγνω.

Τὸ γραμμάτιον ἔφερε γοτθικοὺς ἑγράμματα, τὸ ὄνομα

« Γεράρδος Γωτιέ. »

Τὸ ὄνομα τοῦ ἀγνώστου τοῦ ἀπαιτοῦντος τὴν κληρονομίαν μου!

Ἀνατραφεὶς μὲ αἰσθήματα θρησκευτικὰ, συνειθίσας παιδιόθεν νὰ ἐπικαλῶμαι εἰς πάσαν περίπτωσιν τὴν θεῖαν δύναμιν, εἶδον εἰς ταύτην τὴν ἀπρόσπτον σύμπτωσιν φανερόν σημεῖον τοῦ Κυρίου. Ἠλποθεὶς ἐλπίδων ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν· — Νὰ ἠδυνάμην ν' ἀρσπλίσω τὸν ἀνταγωνιστὴν μου, νὰ θέσω αὐτὸν ὑπ' ἐμὲ, νὰ βοηθήσω αὐτὸν ν' ἀνεγερθῇ, εἴτα πορευθεὶς πρὸς τὸν πατέρα του νὰ εἶπω αὐτῷ·

— Ἐφείσθην τοῦ υἱοῦ σου· εἰς ἀνταμοιβὴν μὴ διαφιλονεικῆτε τὸ ἄσυλον τῶν γηραιῶν ἡμερῶν τῆς μητρός μου.

Τοιαύτην ἔχων ἐλπίδα ἀνέμενον ἀφόβως τὴν ἐπαύριον.

VI.

Ἡ ἐπαύριον ἦλθεν ὁμιχλώδης καὶ μᾶλλον ζοφερά. Ἠγέρθην κατὰ τὸ σῶνθες, ἀλλὰ δὲν ἐπλησίασα εἰς τὸ παράθυρον. Τὸ θέλητρον, ὅπερ ἄλλοτε εὐρισκὸν ἐπ' αὐτοῦ ἐξέλιπε· νὰ μὲν ἠδυνάμην νὰ θυμᾶτω ἐπὶ τὰ καρυόφυλλα τῆς Φλανδρίας· ἀλλὰ τὰ χθὲς τόσοῦν φαιδρὰ καὶ ἀκτινοβόλα, ἦσαν ὥχρὰ ἐν τῷ δωματίῳ μου.

Δύο τῶν συμμαθητῶν μου, μεθ' ὧν εἶχον συσχετισθῇ εἰς τὴν νομικὴν σχολὴν, ἦλθον καὶ διεσκέδασαν τὴν μελαγχολίαν μου.

Παρακληθέντες δὲ ὑπ' ἐμοῦ ἵνα μοὶ χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες, συνήνεσαν εὐχαρίστως εἰς τὴν πρόσκλησίν μου.

Μετ' οὗ πολὺ δὲ καὶ οἱ μάρτυρες τοῦ Γεράρδου μᾶς συνήντησαν. Οἱ τέσσαρες νέοι διέταξαν τὰ τῆς μονομαχίας. Ὁ ἀντίπαλός μου, ὡς προσέκληθείς καὶ ἔχων τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν ὄπλων, ἐξελέξατο τὸ ξίφος.

Ἡ διαμάχη ἐμελλε νὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρις αἵματος, διότι ἡ ὑπόθεσις δὲν ἐφαίνετο τοσοῦτον σοφορὰ ὥστε νὰ ὑπερβῶμεν τὸ ὄριον τοῦτο.

Οὕτω λοιπὸν, συμφωνηθέντων τῶν ὄριων, οἱ μάρτυρες τοῦ Γεράρδου, ἀνεχώρησαν ὑποσχεθέντες ἡμῖν συνέντευξιν περὶ τὴν ἕκτην ὥραν τῆς ἐσπέρας, εἰς μέρος ὁρισμένον τοῦ δάσους τῶν Βιγκεννῶν.

Περὶ τὴν πέμπτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἐγὼ τε καὶ οἱ δύο ἐταῖροί μου, διήλθομεν ἐφ' ἀμαξίας τὴν πύλην τοῦ Θερόνου (Thierue)· περὶ δὲ τὰς εἴς παρὰ τέταρτον, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως.

Τὸ μέρος, θαυμασίως ἐκλεχθὲν, ἐσχημάτιζε κύκλον περιστοιχιζόμενον ὑπὸ ἀδιαβάτων θάμνων.

Τὸ ἔδαφος ἦτο ὁμαλὸν καὶ ξηρὸν, ὥστε ὁ ποῦς

δὲν ἠδύνατο νὰ ὀλισθήσῃ, καὶ ἡ παντελὴς ἔλλειψις τῆς γλώσσης ἀποκαθίστα ἀδύνατον πᾶν πρόσκομμα ἐν περιπτώσει πηδήματος.

Ἡ ἔκτα ἤχησεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Βιγλενωῶν. Ὁ Γεράρδος καὶ οἱ μάρτυρες αὐτοῦ, ἐξῆλθον τοῦ δά-
σους.

Μᾶς ἐχαίρετισαν δὲ εὐγενῶς, καὶ ὁ Γεράρδος λα-
βὼν τὸν λόγον εἶπεν εὐθύμως·

— Συγγνώμη, κύριοι, διότι ἀργοπορήσαμεν. Εἴ-
τα στραφεῖς πρὸς με, ἐπρόσθεσε μὲ τόνον διάφορον·

— Κύριοι δὲ-Σάλδα, ἐπιτρέπεται μοι νὰ πιστεύ-
σω, ὅτι καὶ τοὶ διχονοοῦσων τῶν οἰκογενειῶν μας,
δὲν ὑποπτεύεσθε τὴν τιμότητα τῆς προκλήσεώς μου.

— Ἀναγνωρίζω μάλιστα ἐκουσίως ὅτι ἐπράξατε
εἰς εὐγενῆς, ἀπεκρίθην, διότι χθὲς ἀκόμη δὲν ἐγνω-
ρίζαμεν ἀλλήλους οὐδ' ἐξ ὀνόματος.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὑπέλαβεν ὁ Γεράρ-
δος, οὐδὲν τὸ κωλύον ἡμᾶς νὰ ἐπισπεύσωμεν τὸ
τέλος.

Διαρκούντος τούτου τοῦ διαλόγου, οἱ μάρτυρες ἡ-
μῶν ἐμέτρησαν τὰ ξίφη, τὰ ὅποια λαβόντες ἠρχίσα-
μεν τὴν μονομαχίαν.

Παραλείπω, φίλοι ἀναγνώσται, τὰς λεπτομερεῖας
ταύτης τῆς μονομαχίας, ἐξ ἧς πλείστοι ἕτεροι συνά-
δελφοί μου ἤθελον ὠρελῆθῃ, ἵνα κάμωσιν ἐνδείξεις
τῶν γνώσεών των περὶ τὴν μονομαχίαν. Ἐὰν εἶμαι
μετριοφρονέστερος ἐκείνων, λόγοι εἰς ἐμὲ γνωστοὶ μὲ
ὑποχρεοῦσι εἰς τοῦτο. Ἄλλως τε, τί μέλουν εἰς
τὸν ἀναγνώστην τὰ κτυπήματα καὶ τὰ στρατηγή-
ματα;

Ἀρκεῖ νὰ γνωρίσῃ ὅτι ὁ Γεράρδος καὶ ἐγὼ ἡ-
μεῖθα ἐπίσης ἐπιτήδευοι καὶ ὅμως ἐπληρώθημεν κατὰ
τὴν τρίτην προσβολὴν τοῦ ἀντιπάλου μου.

Ἐπεσα βαρέως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ὁ Γεράρδος
ἔδραμε γενναίως εἰς βοήθειάν μου.

Ὡς υἱὸς ἱατροῦ αὐτὸς, ἠδυνήθη νὰ βεβαιωθῇ εὐ-
κόλως περὶ τῆς βαρύτητος τῆς πληγῆς μου. Ὁ αἰ-
σθηρὸς διαλθὼν διὰ τοῦ ἀριστεροῦ μαστοῦ, διέσχισε
τὴν πλευράν καὶ ἤγγισε τὴν καρδίαν.

Ἡ πληγὴ ἦτο θανατηφόρος· ὁ νέος τὸ ἐνόησε, καὶ
ἡ λύπη του ὑπῆρξεν ἀπειρος.

Μὲ ὅλας δὲ τὰς ὀδύνας καὶ τὸ αἷμα τὸ ἀναβαίνον
μέχρι τῶν χειλέων, διετήρησα ὅλας μου τὰς αἰ-
σθήσεις.

Ἡ ἀπέλπισία ἦν ἡσθάνετο ὁ Γεράρδος μὲ συνεκί-
νησεν ἐκ βάθους καρδίας· ἔδραξα τὴν χειρὰ του καὶ
τὴν συνέσφιγγα διὰ τῆς ἰδικῆς μου . . . ἥτις ἦτο
ψυχρά.

— Μὴ λυπεῖσθε διὰ τὸν θάνατόν μου, τῷ εἶπον·
ἐπράξατε, τὸ ἐπαναλέγω, ὡς νέος εὐγενῆς, καὶ ἂν τι
λάθος ὑπάρχῃ, ὁ μόνος ὑπεύθυνος εἶμαι ἐγὼ.

— Ὅχι, θέλω μεταχειρισθῇ τὰ ἀδύνατα, ἵνα
σᾶς σώσω! εἶπε μετ' ἄλλους ὁ Γεράρδος.

— Ματαίως θέλετε προσπαθῆσαι, φίλε· ἐπιτρέψα-
τέ μοι νὰ σᾶς ἀπονεύω τούτον τὸν τίτλον εἰς ἀνά-
μνησιν . . . τῶν καρποφύλλων τῆς Φλανδρίας.

— Καὶ τῆς ἀδελφῆς μου Μαργαρίτας, ἡ . . .
αὕτη θέλει μὲ καταρασθῇ ὅτι σᾶς ἐφόνευσα!

— Θέλει σᾶς συγχωρήσῃ διότι ὑπερασπίσθητε
τὴν τιμὴν τῆς· καὶ πιστεύω ὅτι εἶναι τόσοι μεγά-
λη κατὰ τὰ αἰσθήματα, ὅσον εἶναι κατὰ τὴν ὁραύ-
τητα τοῦ προσώπου. . . . Μᾶς εἶπατε πρὸ ὀλίγου
περὶ διχονοιῶν μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν μας· λαμ-
βάνετε τὴν καλοσύνην νὰ τὰς συμβιβάζετε;

— Ἐὰν ἀποθάνετε, θέλω πράξῃ πᾶν τὸ δυνατόν
σᾶς τὸ ὀνύω.

— Σᾶς εὐχαριστῶ . . . διὰ τὴν μητέρα μου ἐζή-
τουν ταύτην τὴν ὑπερτάτην χάριν . . . νὰ διατρέ-
ψῃ εἰς τὸ αὐλὸν ὅπερ ἐξελέξατο . . . καὶ δὲν θέ-
λει σᾶς καταρασθῇ. . . Εἰπέτε. . .

Κῦμα αἵματος ἀνέβη εἰς τὸν φάρυγγά μου καὶ
μ' ἐμπόδισε ν' ἀποτελειώσω· καὶ ἐκλίνα πρὸς τὰ
ὀπισθεν ἀναίσθητος.

VII.

Παράδοξος ἄνθρωπος ἦτο ὁ ταγματάρχης Γωτιέ,
πάλαι χειρουργὸς τῆς ἀρχαίας σωματοφυλακῆς,
ἐκείνης τῆς ἀνδρείας φάλαγγος, ἧς ὁ Βοναπάρτης
ἦτο τὸ εἶδωλον. Ὁ ταγματάρχης Γωτιέ ἦτο ἐξη-
κοντούτης· εἶχεν ὑψηλὸν ἀνάστημα, ὅπερ οὐτε οἱ πό-
νοι, οὐτε οἱ κίνδυνοι, οὐτε ἡ ἡλικία, ἠδυνήθησαν νὰ
κυρτώσωσιν· εἰ δὲ ἦτο ἡγεμονικὸς καὶ ἀκαμπτος.
τὸ ἦθος, ὑπέκρυπτεν ὅμως θαυμασίαν ἀγαθότητα.
Ναὶ μὲν τὸ στόμα του ἦτο ἔτοιμον νὰ κρίνῃ ἀδυ-
σωπήτως καὶ τὰ ελαφρότερα σφάλματα, εσωτερι-
κῶς ὅμως εἶχεν ἀνεξάντλητον ἐπιείκειαν, ἥτις ἐμε-
τρίαζεν ἀείποτε τὴν σκληρότητα τῶν ἀπορά-
σεών του.

Πρὸ πάντων δὲ ἦτο κάτοχος τῆς ἐπιστήμης τῆν
μετῆρχετο, καὶ τὸ σπουδαιότερον ἐξεπλήρου μετὰ
πλείστου ζήλου τὸ ἔργον αὐτοῦ· αἱ τιμαὶ δὲ τὰς
ὁποίας ἀπῆλυσσε, καὶ δικαίως, ἐμαρτύρουν τὰς
βαθεῖας γνώσεις καὶ τὴν ἀπαραδειγμάτιστον ἱκα-
νότητά του.

Εἰς τὰς φροντίδας τοῦ ταγματάρχου Γωτιέ, τοῦ
πατρὸς του, μὲ ἐνεπιστεύθη ὁ Γεράρδος, μετὰ τὴν
δυστυχίαν τῆς μονομαχίας.

Ἡ πρώτη θεραπεία τῆς πληγῆς ὑπῆρξεν ὀδυνηρά·
μεταφερθεὶς δὲ εἰς τὸ δοματίον μου, ἀνελαβον τα-
χέως τὰς αἰσθήσεις, ὥστε ἐδυνάθην νὰ παρατηρή-
σω ὅλα τὰ κινήματα τοῦ χειρουργοῦ.

— Καὶ λοιπὸν, ἤρατῃς βλέπων αὐτὸν κινῶντα
τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδείξιν κακοῦ οἰωνοῦ.

— Λοιπὸν! ἀπεκρίθη μὲ ἀπότομον εὐλικρίνειαν
στρατιώτου μαθόντος νὰ μὴ εἶναι τόσοι εὐαίσθη-
τος· λοιπὸν! νέε μου, ἐὰν φέρῃς καὶ ἄλλοτε καρ-
ποφύλλα εἰς τὸ παράθυρον νέας, πιθανόν ν' ἀναψώμεν
γρήγορα μεγάλην λαμπάδα εἰς τὴν Παναγίαν.

— Τὸ ἐνοῶ, ἡ πληγὴ εἶναι θανατηφόρος. . .

— Κάμμία πληγὴ δὲν εἶναι θανατηφόρος ὅτε ὁ
Θεὸς καὶ ὁ ταγματάρχης Γωτιέ ἀνακατόνεται εἰς
αὐτήν. . . Ἀλλὰ μένε ἡσυχος δὲν πρέπει νὰ ὀμι-
λῇς διόλου.

— Ἐνὰ λόγον εἰσέτι σᾶς παρακαλῶ. . .

— Λέγε . . . αλλά νά ἦναι ὁ τελευταῖος.

— Κρατεῖτε εἰς τὴν ἐξουσίαν σας τὴν τύχην τῆς μητρός μου.

— Περὶ τούτου ὁμιλοῦμεν μετὰ ταῦτα· τώρα δὲ ἀναπαύσου.

— Σὰς παρακαλῶ θερμῶς.

— Δὲν ἔμαθες λοιπὸν νὰ ὑπακούῃς; Σιώπα καὶ κοιμήσου.

Ὡς ἂν εἶχον τὴν δύναμιν μαγνητικοῦ τινος ῥευστοῦ οἱ λόγοι του, ἡ κεφαλὴ μου ἐκλινε πάραυτα ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκλείσθησαν, καὶ ἡ ζωηρότης μου μ' ἐγκατέλειπεν· ἐκοιμήθην ἢ κάλλιον εἰπεῖν ἐλειποθύμησα.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐκείμην οὕτως ἀδύνατος καὶ ληθαργῶν. Ἡ νεότης ἐπάλασε πρὸς τὸν θάνατον· ἀλλὰ καὶ ὁ ταγματάρχης ἐβοήθει οὐκ ὀλίγον τὴν νεότητά μου, ἥς τὰ κύρια ὄργανα ὡς εἶπον εἶχον βλαρβῇ· ἡ μένουσα ἐλπίς ἦτο ἀσθενής, ἀσθενεστάτη· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ τέχνη τοῦ Γωτιᾶ καὶ ἡ δύναμις τοῦ ὁργανισμοῦ μου ἐθριάμβευσαν.

Πρωῖαν τινὰ ὁ ταγματάρχης μοι εἶπε.

— Νέε μου, δύνασαι νὰ σηκωθῇς καὶ ν' ἀναπνεύτῃς ὁρσερὸν ἀέρα εἰς τὸ παράθυρόν σου.

Ἀλλὰ κακὸν σκοπὸν ἐκρυπτεν ἡ συνήθως εὐδαρὰ καὶ βραδεία φωνὴ τοῦ γέροντος, εἰς ἣν ὀλίγον ἐπέστησα τὴν προσοχήν μου. Ἡ χαρὰ, ὅτι ἡδυνάμην νὰ ἐγκαταλείψω τὴν κλίνην τῶν δεινῶν, καὶ νὰ παρατηρήσω τὸ παράθυρόν τῆς Μαργαρίτας, δὲν μὲ ἄφηνεν ἐλεύθερον νὰ σκεφθῶ τι ἄλλο.

Πόσον φαιδρὰ ἦτο ἡ προῖκα! Πόσον ζωογόνοι πνοαὶ περιστρέφοντο ὑπὸ τὸν κυανοῦν οὐρανόν! . . . Ἀλλ' ἐάν καὶ τὰ καρυόφυλλα τῆς Φλανδρίας, ἅτινα ἐγὼ αὐτὰς ἠγόρασα, ἐραίνοντο ἀπέναντί μου, ὑπὸ τὸ χρυσοῦν ὄμμα τοῦ ἡλίου!

Μηχανικῶς πῶς τὰ ἐζήτουν διὰ τοῦ βλέμματος.

Τὰ καρυόφυλλα τῆς Φλανδρίας ἔκειντο ἀπέναντί μου· οὐδέποτε τὰ εἶδον τόσον ὡραία καὶ ἔχοντα τοσαύτην εὐωδίαν.

Μεταξὺ δὲ τῶν λεπτῶν καὶ χαροποιῶν κλώνων τῶν, ὑπεραιδία ἡ ξανθὴ κεφαλὴ τῆς Μαργαρίτας, μὲ τὴν κυματίζουσαν κόμην καὶ τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ με τοῦ ἥθους τῆς σωπροσύνης, τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς χάριτος.

— Μαργαρίτα! ἀνέκραξα.

Καὶ τὰ καρυόφυλλα ὑπὸ πνοῆς ἀνέμου μᾶλις λιγυσθέντα, ἐκίψαν πρὸς με ἵνα χαιρετίσωσι τὴν ἀνάρρωσίν μου· ἡ δὲ Μαργαρίτα διὰ τῆς νεανικῆς τῆς χειρὸς, τῆς λευκῆς καὶ ἀγνῆς, μοι ἐνευσε φιλικῶς εἰς σημεῖον διαρκοῦς συμπαθείας.

Καὶ ἐγὼ ἐπέθηκα τὴν δεξιάν ἐπὶ τῆς αἰμοσταγοῦς εἰσέτι καρδίας μου, σημαίνων τὴν μακαριότητά μου τῆς ὥρας ἐκείνης.

Ἡ μακαριότης εἶναι πολύτιμον βάλαμον τῆς αἰμοσταγοῦς καρδίας· καὶ ἡσθάνθην ἑμαυτὸν ὑγιέστερον ὑπὲρ ποτε.

Ἡσθάνθην θερμὴν σταγόνα πίπτουσαν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου.

Καὶ στραφεῖς εἶδον τὴν μητέρα μου, τὴν καλὴν,

λέγω, καὶ ἀγίαν μητέρα μου θαυμάζουσαν. Ἐπείσα εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ τὴν περιεπτύχθην περιπαθῶς. Ὁ ταγματάρχης Γωτιᾶ μᾶς παρετήρει ἐν σιωπῇ, νομίζω ὅμως ὅτι ὑπὸ τὰς ψυχρὰς βλεφαρίδας του ἔρρευσεν δάκρυ.

VIII.

Ἀνάγκη νὰ σὰς εἰδοποιήσω, ἀναγνώστη, ὅτι ἡ Μαργαρίτα, ἐγένετο τέλος σύζυγός μου, καὶ ὁ πύργος τοῦ Βρούκ ἡ προῖξ ἀμφοτέρων.

Ὡ! πόσον εὐλογῶ τὸν Γεράρδον διὰ τὴν πληγὴν δι' ἣς μ' ἐφιλοδώρησεν εἰς τὸ δάσος τῶν Βιγκενῶν! Πολλὰκις συμβαίνουνσι πράγματα δυσάρεστα ἅτινα ὅμως γίνονται εὐεργετήματα· τοιαῦτον ἦτο καὶ τοῦτο. Ὑπάρχουσιν ἐπίσης ἐπιφορὰ κατὰ τὸ φαινόμενον κακοπαίαι, αἵτινες ὅμως συνδέουσιν κάλλιον καὶ τῆς κρίσεως καὶ τοῦ λογικοῦ τὴν ἄλυσιν τῶν ἐπιγείων συμβεβηκότων.

Ἐάν ἡ μή-τηρ μου ἡδυνήθη νὰ διέλθῃ τὰς πολυτίμους τῆς ἡμέρας εἰς τὸν προσφιλῆ πύργον της, ἐάν ἐγὼ ἐμονομάχητα καὶ ἐνυμφεύθην τὴν ὡραιότεραν καὶ τὴν τελειότεραν τῶν γυναικῶν, δὲν τυνέθησαν ταῦτα διότι ἡ Μαργαρίτα εἶχε καθώτιον περιέχον καρυόφυλλα;

IX.

Τρία τέταρτα λεύγης σχεδὸν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης ἀπὸ Σπίρας εἰς Μανγένην, ὑπάρχει ὁδὸς, περιλειπομένη μεταξὺ δύο κατηφόρων, ἣν περιβάλλει διπλοὺς φραγμοὺς δένδρων.

Ἡ ὁδὸς αὕτη χρησιμεύει ὡς γραμμὴ συγκοινωνίας μεταξὺ τῆς κομποπόλεως Γ. . . καὶ τῆς κατοικίας τῆς Βρουγθάλης.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ θέρους 185 . . . ὅτε οἱ συχναῖοντες εἰς τὰ λουτρά ἤρχιζον νὰ ἀναχωρῶσιν ἀπὸ Βάδεν-Βάδεν, ἄμαξά τις συρομένη ὑπὸ δύο ρωμαλέων ταχυδρομικῶν ἵππων, καὶ τὴν ὁδὸν ταύτην διερχομένη, διευθύνετο πρὸς τὴν Βρουγθάλην.

Δύο ἢ τρία ρακένδυτα παιδιά, ἐπὶ τῶν περὶ τὴν ἄμαξαν καὶ ἐζήτουν, ὁμιλοῦντα τὴν ἀγοραίαν διάλεκτον τῶν Παραρρήνείων ἐπαρχιῶν, ἐλεημοσύνην.

Χεῖρ δὲ γυναικεῖα χάρισσα καὶ φέρουσα χειρίδας, προταθείσα τῆς θύρας ἔρριψε τι ἐντὸς τοῦ σκιαδίου ἐνὸς ἐκ τῶν ἐκείνων μικρῶν ἐπαιτῶν· ἡ χεῖρ ἐκείνη ἦτο τῆς Μαργαρίτας παρὰ τὴν ὁποίαν ἐκαθήμεν ἀπολαύων ἀνεκφράστου εὐδαιμονίας.

Ἀλλὰ ἐνίστε μικρὰ τις ἀνασκαφὴ ἀρκεῖ νὰ ἀναρέψῃ καὶ στερεωτάτην οἰκοδομήν.

Ἐνῶ κατεβαίνομεν κατωφέρειάν τινὰ λίθος ῥιπθεὶς εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ἐτάραξε τὴν ἄμαξαν, ὥστε παρ' ὀλίγον ἀνατρέπετο.

Τὸ ἀπρόοπτον τοῦτο συμβῆναι ἐτρόμαξε τόσον τοὺς ἵππους, ὥστε ἀφηνίασαν, καὶ τοὶ ὁ ἀπὸ πλινθισμένος ἄμαξηλάτης ἠγωνίζετο νὰ τοὺς ἀναχαιτίσῃ.

Οὕτω, παρασυρόμενοι ἐπροχωρήσαμεν μέχρι μέρους ἐνθ' ἡ ὁδὸς διατεταταμένη εἰς δύο, ἦγεν ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὸν πύργον τῆς Βρουγθάλης, ἀφ' ἑτέρου δὲ κατέβαινε πρὸς τὸν Ῥήνον.

Τὴν δευτέραν τάσιν διέβησαν ἔλαβον οἱ ἵπποι περιφερόμενοι.

Καὶ εἶδον εἰς ἀπόστημα ἑκατὸν βημάτων κά-
τωθεν ἡμῶν τὸν ποταμὸν, κυλίοντα τὰ ρεύματά του.

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο κάτωχρος· ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ εἶ-
χον θάρρος.

Μετὰ πέντε λεπτά ἐμέλλομεν νὰ κυλυώμεθα καὶ
ἡμεῖς ἐντὸς τῆς ἀβύσσου.

Αἰφνης διπλῇ ἐκπυρσασκρότησι ἀντήχησεν· οἱ ἵπ-
ποι ἔπεσον κατὰ γῆς καὶ ἡμεῖς ἀνεκλίνθημεν.

— Ἐπληρώθητε; ἠρώτησε διὰ φωνῆς παλλούσης
ἀνθρωπὸς τις ῥωμαλέος, κρατῶν πυροβόλον εἰσέτι
καπνίζον.

— Ὅχι, ἀπεκρίθην ἐγείρων τὴν Μαργαρίταν, εἰς
τὴν οὐδὲν ἀπευκταῖον συνέβη... Εἰς ὑμᾶς ὀφείλο-
μεν τὴν ζωὴν;

— Εὐρισκόμην ἐκεῖ τυχαίως, εἶδον τὸν κίνδυνον,
καὶ μὴ βλέπων πῶς ἄλλως νὰ τὸν ἀπομακρύνω,
ἐπυρσασκρότησα κατὰ τῶν ἵππων σας.

Τῷ ἐπρόσφερον τὴν χεῖρά μου ἐκφράζων πρὸς αὐ-
τὸν εὐγνωμοσύνην· μετ' ἐμοῦ δὲ τὸν πῦρκαρῆσεν
καὶ ἡ Μαργαρίτα.

— Δὲν μοὶ χρεωστεῖτε τίποτε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος·
ἀπλῶς ἐξεπλήρωσα χρέος πρὸ πολλοῦ ὀφειλόμενον...
Ἐνταῦθα, ἐπρόσθεσε δεικνύων ὄριον ὀλίγον μειμα-
κρυσμένον, ἀνθρωπὸς τις ῥιφθεὶς ποτε ἐντὸς τοῦ Ῥή-
νου ἤλθεν εἰς βοήθειαν ἐμοῦ τε καὶ τῆς ἀδελφῆς μου
καθ' ἣν ὦραν ἐπνιγόμεθα...

— Εἶσθε;...

— Ὁ βαρὼνος δὲ-Βρουγθάλ, ἀφ' οὗτου ὁ πατήρ
μου κατέβη εἰς τὸν τάφον.

— Ὁ ἱππότης Ἰωάννης! ὁ ἀδελφὸς τῆς μητρὸς
μου Ἐλένης δὲ-Βρουγθάλ!

Ὁ ἱππότης δὲ-Βρουγθάλ ἦτο οὐσίως ἐξόχως γερ-
μανικῆς, τούτέστι φλεγματικῆς καὶ ψυχρᾶς. Οὐδε-
μίαν ἀπορίαν, οὐδένα θαυμασμὸν ἐφάνερωσεν. Ἀπε-
κάλυψε μόνον τὴν κεφαλὴν εἰς εἶδος σεβασμοῦ, καὶ
διὰ τῆς βροντώδους φωνῆς του εἶπε...

— Κόμη δὲ-Γάλβι, ἐννοεῖτε ἤδη διατί οὐδὲν μοὶ
ὀφείλετε.

Βραῖλα τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1864.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΙΩ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

ΛΠΟΣΗΑΣΜΑ

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ.

—ooo—

... Ἐντὸς λοιπὸν εἴκοσιν ἡμερῶν, ἦτοι ἀπὸ
τῆς 20 Ἰανουαρίου, ὅτε ἐξεδόθη ἡ προκήρυξις ἡ ἀ-
ναγγέλλουσα ὅτι ὁ Κυβερνήτης ἀναλαμβάνει τὴν
διοίκησιν τῆς Ἑλλάδος, μέχρι τῆς 10 Φεβρουαρίου,
ὁργανώθη τὸ Πανελλήνιον, διατάχθησαν διὰ ψφί-
σματος, ὡς ὑπὲρ πᾶν ἄλλο κατεπεύγοντα διὰ τὴν

πειρατείαν, τὰ τῆς ναυτιλίας, ἰδρύθη χρηματιστικὴ
τράπεζα, ἐκανονίσθησαν τὰ τοῦ στρατοῦ, διαιρεθέν-
τος τούτου εἰς χιλιαρχίας, διατιμήθησαν τὰ νομί-
σματα καὶ, χάριν τῶν πενήτων, (τίς δὲ δὲν ἦτο τότε
πένις;) καὶ φυτείας γεωμήλων ἐγένετο πρόνοια. Ὁ
Ἀγγλος Στίβενσον ἐφύτευσε ἐν Αἰγίνῃ μέγα μέρος
γῆς παραχωρηθείσης ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῆς Κυβερνή-
σεως· ἀλλὰ διὰ τὸ νεοφανὲς τοῦ καρποῦ εὐάριθμοι
ἦσαν οἱ ἀπ' αὐτοῦ τρεφόμενοι.

Ποῖα δὲ καὶ πόσα ἦσαν τὰ ὄργανα δι' ὧν ἐγίνον-
το ταῦτα πάντα, καὶ μετὰ τούτης μάλιστα δρα-
στηριότητος; Ὀλίγαι λέξεις καὶ περὶ αὐτῶν δὲν μοὶ
φαίνονται περιτταί, οὐ μόνον διότι ἡ ἱστορία, κατα-
γινομένη εἰς γενικώτερα, δὲν θὰ καταδείξῃ ἴσως
μετὰ τινος λεπτομερείας τοὺς ἐνθέρμους ἀγῶνας ὅσοι
καὶ ὑπὸ τῶν ἐλαχίστων κατεβάλλοντο ἐπὶ τῆς ὀρ-
γανικῆς ἐκείνης ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ διότι πάντες ὑ-
πηρετοῦντες τότε μετὰ ζήλου ἀγνώστου ἢ μᾶλλον
ἀκαταλήπτου σήμερον, ζήλου μὴδὲ ῥανίδα φιλοδο-
ξίας ἢ ἰδιοτελείας περιλαμβάνοντες, ἀλλ' ἐν καὶ μόν-
ον σκοποῦντες, τὴν ἀποκατάστασιν τῆς πατρίδος,
οὔτε διπλώματα ἐζήτησαν, οὔτε διὰ τῶν ἐφημερί-
δων ἐδημοσίευσαν τὰ ὀνόματα αὐτῶν.

Καταργήσας καὶ τὰ ἐπτὰ ὑπουργεῖα, ἢ τοὺς ἐπτὰ
κολάους τοῦ Κοραῆ, ὁ Κυβερνήτης, κατέστησεν
ἀντ' αὐτῶν μίαν Γενικὴν γραμματείαν, εἰς ἣν συνέ-
πηξεν πάσας τὰς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους· τὸ Γεν.
φροντιστήριον, εἰς ὃ ἀνετίθησαν τὰ τοῦ στρατοῦ καὶ
τοῦ ναυτικοῦ, ἐδημιουργήθη μετὰ ταῦτα, ἡ δὲ ἐπὶ
τῆς Οἰκονομίας ἐπιτροπὴ, ἥτις διώκει καὶ τὴν χρη-
ματιστικὴν τράπεζαν, εἶχε περιορισμένα καθήκοντα.
Πάντα ἄρα ἐνηγρῶντο διὰ τῆς Γεν. γραμματείας.

Καὶ μὴ νομίσῃ τις ὅτι διὰ τὸ ἐτι ἀδιόργάνωτον
τῆς ἐπικρατείας μικρὰ ἦτο ἡ ἐργασία· ἐξ ἐναντίας,
διότι τὰ πάντα ἦσαν χάος, ἀχανὲς ἦτο καὶ ἡ ἐνέρ-
γεια· ἡ ἐργασία ἤρχετο πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου,
καὶ ἀδιάκοπος προβαίνουσα δι' ὅλης τῆς ἡμέρας,
ἔληγε πολλάκις τὸ μεσονύκτιον. Ἐν Πόρῳ μάλιστα
ὅτε συνεκροτήθησαν αἱ χιλιαρχίαι, καὶ ὅτε μετὰ
ἔτος ἐν συνῆλθον οἱ πρέσβεις τῶν τριῶν Δυνάμεων
ὅπως πραγματευθῶσι τὰ περὶ Ἑλλάδος, καθ' ἑκάστην
σχεδὸν ἐτρώγομεν τὸν μέλανα ἡμῶν ἄρτον καὶ τὸ
ἀπεξηραμένον καὶ ὀδοντοφθόρον ἐψητὸν τὴν δευτέ-
ραν ὥραν τῆς πρωίας, ἀλλ' εἶχομεν τοὺς ὀδόντας
νεαροὺς καὶ ἀνθρωπότερας τὰς πεποιθήσεις, πεποι-
θήσεις μάλιστα, ταχέως φεῦ! μαραινθείσας. Ἐπι-
στεύομεν εἰς τὴν προσηχῇ ἀπελευθέρωσιν τῆς ὅλης
πατρίδος ὅπως καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ἡμῶν ὑπαρξιν, καὶ
ἐπιστεύομεν οὐχὶ ἀτόπως, διότι ἡ πίστις σώζει·
ἀλλ' ἡ πίστις παρήκμασε σήμερον, καὶ παρ' ὀλίγον
νὰ λησμονήσωμεν ὅτι καὶ πέραν τῶν στενῶν ὁρίων
τῆς γῆς τοῦ Πέλοπος, ζῶσι καὶ ἄλλοι ἀδελφοὶ ἡμῶν,
δεκάκις πολυπληθέστεροι, τὸν αὐτὸν Θεὸν λατρεύον-
τες καὶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν ὁμιλοῦντες, ὑπὲρ δὲ τῆς
ἐλευθερίας πλείονα παθόντες καὶ θυσιάσαντες καὶ
αὐτῶν τῶν ἀπελευθερωθέντων.

Καὶ πρῶτος πάντων εἰργάζετο ὁ Κυβερνήτης.
Καθήμενος παρὰ μικρὰν τράπεζαν, καὶ ἀπέναντι ἐ-